

MEGHÓDOLÓ ÉJ

Meghódoló éj, véletlen ajándék —
 tiéd derengő gyönyöre, vedd el!
 Lám, a sötétség kélt is rögtön,
 rámdörgölözött áramló, meleggel.

A csendbe daccal hangokat fúrt
 nyelvem, zsziborgó tölcser lett a torkom.
 Az én zeném szólt egyedül, csak
 nekem terült a szőnyeg puha porból.

A berek felől lábujjhegyen
 ködfigurák tolongtak táncra készen.
 A bonduló hold oly közel szikárlott,
 mintha miénk lett volna már egészen.

Németh József vázlata
 a „Szoptató anya” c. kompozícióhoz